Ε! αυτό το πράμα με τα 30 μύρια των τουριστώ ν που θα καταφθάσουν στην πατρίδα μας φέτος, το οποίον πανηγύρισε ο πρωθυπουργεύων, αγγίζει τα όρια της θλιβερής τρέλας. Διότι υπάρχει κι' η χιουμοριστική, η ανατρεπτική, φυσικά και η καλοδεχούμενη τρέλα.
Η λιγότερο ελκυστική όλων, είναι η θλιβερή. Απαραίτητη κι αυτή ορισμένες στιγμές, για να υπογραμμίσουμε κάτι, μα όχι για να πανηγυρίσουμε, όσο κι΄αν ήμαστε για τα πανηγύρια.

Δεν επιχειρώ κανενός είδους πολιτικής κριτικής για τον πρωθυπουργεύοντα, υπάρχουν άλλοι ειδικευμένοι ως προς τούτο, με κάθε είδους κίνητρα. Εξ άλλου, όταν η αδούλωτη Ελλάς έπαιρνε, επί σειρά ετών, λάθος αποφάσεις σχετικά με την διαχείριση του τουριστικού θέματος, ο νυν πρωθυπουργεύων ήτο άμοιρος των αποφάσεων και προφανώς αγνοούσε την μελλοντική, επαγγελματικά πολιτική του απασχόληση και ανέλιξη.

Έχοντας κλείσει με τρόπο άδοξο, όσο και κατακριτέο, σχεδόν οποιοδήποτε άλλο είδος παραγωγής, ιθύνοντες και μη, έχουν σκύψει με απαράμιλλη αφοσίωση στην αποκαλούμενη και ως «βαριά μας βιομηχανία», τον Τουρισμό. Έτσι, πέρα από τους εφιάλτες της Περσεφόνης, οι προβλέψεις του Μάνου Χατζιδάκι περί λαού γκαρσονιών και ρουματζήδων, ατυχώς επαληθεύονται.

Σχεδόν ταυτόχρονα, το '76, ο Στρατής Τσίρκας, στη «Χαμένη Άνοιξη» το τοποθετεί ακόμα πιο άμεσα, ακόμα πιο στενά συνδεδεμένο με πολιτικές επιλογές. Το θυμίζω:

"Θέλουν την Ελλάδα πόρνη να τους ανοίγει τα σκέλια στην ποδιά της Ακρόπολης να προμηθεύει μισοτιμής το ρίγος της αμαρτίας στις μαραγκιασμένες από τον πουριτανισμό ψυχές τους. Μας θέλουν γκαρσόνια ταβερνιάρηδες μαστρωπούς βαρκάρηδες επιβήτορες καμπαρετζήδες μπουζουξήδες χασισέμπορους αχ αμάν αμάν και συρτάκι αμέ και Ζόρμπα δη Γκρηκ κι αυτοί ν αρμέγουν τον τόπο το κρασί το λάδι τα πορτοκάλια τις ντομάτες τα

*ροδάκινα το βαμπάκι τα μάρμαρα το βωξίτη το λιγνίτη τα μεταλλεύματα και τον ιδρώτα του κόσμου. Κοίτα που καταντήσαμε κάθε πολιτικό*ς *και κόκκινο φανάρι στην πόρτα του και το όνομά του φωτισμένο σε ταμπελίτσα πλάι στο κουδούνι."*

Το '76 όλα όσα αφηγείται ο Τσίρκας ή Γιάννης Χατζηαντρέας, όπως ήταν το πραγματικό του όνομα, φαίνονταν ακραία, ή μακρινά, ή απαισιόδοξα. Ήταν, αποκύημα μιας πολύ ευαίσθητης ψυχής. Στις μέρες μας προφανώς είναι σε ευρύτερη βάση αποδεκτά. Άλλο θέμα αν τα νιώθουν λίγοι κια τα πιστεύουν λιγότεροι.

Σαράντα χρόνια αργότερα έρχεται ένας εκπρόσωπος της επόμενης γενιάς Ελλήνων λογοτεχνών για να αφήσει και αυτός το δικό του στίγμα πάνω στο ίδιο θέμα. Μας λέει λοιπόν ο Θοδωρής Καλλιφατίδης στο «Μια ζωή ακόμα»: για το πώς, ο μαζικός τουρισμός άλλαξε, τις σχέσεις τουριστών και ντόπιων στη Σουηδία. *«Πρώτα υπήρχε μια εγκαρδιότητα, μια φιλικότητα που αντικαταστάθηκε από μια αμοιβαία δυσπιστία. Οι μεν ντόπιοι δεν ήθελαν του*ς *τουρίστε*ς*, αλλά τα λεφτά του*ς*, οι δε τουρίστε*ς *δεν ήθελαν του*ς *ντόπιου*ς *αλλά τι*ς *υπηρεσίε*ς *του*ς*».*
Σαν έρχεται στην Ελλάδα, περιδιαβαίνει την Αθήνα, βγαίνει στην επαρχία και με μια σειρά παρατηρήσεων, καταλήγει:
*«Όλα για του*ς *τουρίστε*ς*. Όλη η Ελλάδα, δεν είμαστε πια μια χώρα, αλλά ένα*ς *τουριστικό*ς *χώρο*ς*».*

Τι να έχει πάει λάθος;

... και μια ντουζίνα παλικαράδων σκοτώνουν λιντσάροντας, έναν 22χρονο Αφροαμερικανό στους δρόμους Ελληνικού νησιού;
... και νησιά κοσμήματα, βιώνουν μια ανεπανόρθωτη παρακμή μέσα σε ένα ανεκδιήγητο πανηγύρι κακόγουστου νεοπλουτισμού;
... και το μπραβιλίκι, μαζί με τα φιξάκια που αλλάζουν χέρια κάθε νύχτα, στο πυρετό κάποιου είδους διασκέδασης συστήνουν άλλη μια βιομηχανία;
... και τουρίστες μιλούν με τα χειρότερα λόγια για τις συνθήκες, δωρεάν, επιτυχούς περίθαλψης τους, σε Ελληνικά νοσοκομεία;
... και πιτσιρίκια τυφλώνονται από αλκοολούχα ποτά «μπόμπες», σε Ελληνικά μπαρ, ή αφήνονται στα σκαλοπάτια νοσοκομείων, σε κωματώδη κατάσταση από εισπνοές αερίου γέλιου;
... και το χάσμα ανάμεσα στον φτηνό, όχι οικονομικό αλλά φτηνό τουρισμό και τον αντίστοιχο αποκαλούμενο, ως πολυτελή ολοένα και αυξάνει;

Αυτή να είναι άραγε, η ποθούμενη εικόνα για την «βαριά μας βιομηχανία»;

Καλό μας Αύγουστο.